

A nagyok nem sírnak

Anya mindig azt mondja, már nagyfiú vagyok, és a nagyfiúk nem szoktak sírni. Ezt elmondta a múltkor is, amikor épp betöltöttem a hatot, és el kellett menni a doktor nénihez, hogy kapjak egy szurit a karomba; és tényleg nem sírtam, és másnap az óvodában senki se hitte el, kivéve Benit, de ő a legjobb barátom.

Anya sokat sír. Olyankor mindig szeretnék szuperhőssé válni, és megmenteni a könnyeit, hogy ne csorogjanak ki a szeme sarkaiból, de ő csak legyint, és azt mondja, hogy nincsen semmi baja, csak leült pihenni. Mosolyog, olyankor azt hiszem, tényleg nincs, de amikor rám néz, valamiért nem ezt látom rajta. Vidám, hogy én is az lehessek.

Múltkor is ez volt.

Szerettem volna megmutatni anyának, hogy Zsuzsika néni csak nekem megtanította a betűket az oviban, és már nem csak a nevemet tudom leírni, hanem bármit, és én is tudok esti mesét olvasni. Leemeltem a népmesés könyvem a polcra, amit a születésnapomra kaptam, kirohantam a szobámból, aztán megállított anyuék ajtaja.

Nagyon csöndben álltam, hogy hallhassam, mit beszélnek odabent. Tudtam, hogy anyu apával veszekszik már sokadszorra, és nekem nem szabad bemennem, mert ez a felnőttek dolga, ők elintézik, nekem ki kell maradnom ebből. Éreztem, hogy valami szorongatja a torkomat, de eszembe jutott, hogy a nagyfiúk nem sírnak. Kimentem a konyhába, megkentem a vajás kenyereket, ittam egy bögre tejet a pöttyösből. Közben hallgattam a veszekedést. Anya hangja magas és síró, apáé mély, egy idő után belemásztak a vajás kenyereimbe, és savanyú lett tőle a tej, és a kalózos tusfürdőm se volt olyan jó illatú, mint szokott lenni. Este magamnak olvastam, akkor is, amikor anyáék elnémultak, és nagyon hangosan kinyílt az ajtó, és apa vette a kabátot, és ment is, anya szerint kocsmázni. Én azért még most is szeretném elképzelni, hogy nem kocsmába megy esténként, hanem megöli a hétfejű sárkányt vagy az ördögöt. Persze apa cseppet sem úgy néz ki, mint egy királyfi, ahhoz túlságosan vékony, és még kardja sincs, se csizmája, talán soha nem is lesz. Egyszer megkérdeztem tőle, magával visz-e engem is, de csak megsimogatta a fejemet, és azt mondta, ahhoz még túlságosan kicsi vagyok.

Ma verekedtem az oviban, és kiabáltam Benivel. Zsuzsika néni rám szólt, hogy ilyet nem szabad csinálni, és azt is mondta, hogy jövőre nagyfiú leszek, és az iskolában ezért majd fekete tollas beírást is kaphatok. Én nem tudom, mi az a beírás. Anya egyébként is azt mondta, már most is nagyfiú vagyok, úgyhogy nem sírok, amikor Zsuzsika néni rám szól, hanem leülök a szőnyegre építőköcközni. Egyedül unalmas, csak Beni már nem a barátom, így nekem kell eljátszani a sárkányt és a Jedi lovagot. Felrúgom a kockát, amikor megunom, és ott hagyom a szőnyeg közepén. Látom, hogy Zsófi elpakolja utánam. Zsófi most a legjobb barátom. Eddig azt hittem, hogy irigy és árulkodós, de az udvaron, a csúszda tetejéről mindenkit elkergetünk, és azt mondja, hogy az ő szülei is sokat veszekedtek régen. Meg azt is mondja, hogy az apukája, János bácsi már elköltözött, ezért néha ő jön érte az oviba, néha meg az anyukája. Azt kérdezem, hogy most akkor hol lakik. Azt mondja, hogy így mindenéből dupla van, mert van egy biciklije, ágya, babája és játékaik otthon, meg van neki az apukája házában is. Így annyira nem is rossz, mert az apukájánál mindig az van, amit ő akar, múltkor pizza, előtte meg sajtos makaróni. Nekem nem kell sajtos makaróni. Nekem apa kell és anya. Erre Zsófi azt mondja, hülye vagyok, hogy nem akarok egyszerre két helyen is lakni, kinevet és otthagya. Amíg nem hív minket Zsuzsika néni, egyedül ülök fent, a csúszda tetején.

Már azt gyakorlom, hogyan kell olyan gyorsan bekötni a cipőfűzőt, mint ahogy apa szokta. Sokáig ülök a jelem alatt, amíg anya beszélget Zsuzsika néniel, biztosan megint színházba megyünk a csoporttal, és azért. Az én jelem egy szívecske, nagyon utálok, mert egyáltalán nem fiús, mint Beninek – neki kisautó a jele, de Zalánnak pöttyös labda, és az még mindig sokkal

jobb, mint egy szívecske. Anya azt mondta, ha a jellemre ránézek, jussak eszébe, mert ő mindig szeretni fog engem. Nekem a szívről csak a lányok meg a rózsaszín jut az eszembe.

Hazafele nem azon az úton megyünk, amerre mindig. Hideg van és esik, ilyenkor versenyztetem az esőcseppeket az ablakon, azt képzelem, hogy az egyik Turbo, a csiga, a másik pedig egy Formai-es autó. Amikor az üveg bepárásodik, rajzolk rá, még a nyelvem hegyét is kidugom a számon, felírom az üvegre a nevemet, meg, hogy *anya és apa*, csak lehet, hogy a 'p' betűt fordítva írom még. Zsuzsika néniével már nem szoktunk együtt leülni olvasni, mindig csak távolról figyel engem, és kávé iszik, én pedig kockázom, vagy olvasok egy mesekönyvet. Mire kiszállunk az autóból, letörlöm, amit az ablakra írtam.

Anya elvisz fagyit enni, oda, ahol magamnak rakom tele a poharat. Meghúzó a kart. Olyan, mint egy mini hegy. Mindegyik ízből jó sokat nyomok a tálkámba, mert anya most nem szól akkor sem, amikor kivesszek két rolettit a néni kezéből.

Leülünk egy asztalhoz, enni kezdem a fagyimat. A csokiöntettel leeszem magam, és nagyon-nagyon fagyis lesz az arcom. Ilyenkor anya azt szokta mondani, hogy olyan vagyok, mint Gombóc Artúr egy régi meséből. Én meg erre megkérdem, hogy az ki, és erre ő mindig elmondja, meg Festéktüszentő Hapcibenőt, meg Pompomot is, és a végén megcsikiz, de amikor fagyisan rámosolygok, akkor nem kezdi el mondani nekem Gombóc Artúrt, sem a többieket. Megkérdem anyától, hogy szerinte létezik-e az Óperencia, mert ma olvastam a könyvben az oviban, hogy az Óperencián túl, de nem tudom, hogy az hol van, meg hogy ott boldogan él-e tényleg mindenki, amíg meg nem hal, és nagymama is boldog volt-e? De anya csak rácsap az asztalra, és azt mondja, ez csak mese, ez mind csak a könyvben létezik, és inkább játszanék szépen a többi gyerekekkel, mint eddig, de már azt sem tudok, mert ma is verekedtem. Én meg azt mondom neki, hogy Beni a hibás, elvette a Supermant. Anya sír. Anya bocsánatot kér, és azt mondja, most úgy kell beszélnie velem, mint egy igazi nagyfiúval, aki okos és ügyes, mert én egy okos és ügyes nagyfiú vagyok már, hisz olvasni is tudok. Ellököm magamtól a fagyis poharat, felállok, és sírni kezdek meg kiabálni; nagyon kiabálni, hogy Zsófi már elmondta, mi lesz velünk, hogy nekem majd két házban kell élnem, egyik pillanatban itt, a másikban ott, és én ezt nem akarom, azt akarom, hogy kibéküljete, hogy minden a régi legyen, és apa se menjen el a kocsmába. Kirohanok a fagyisból a tér másik oldalára, mert sírni akarok, és nem akarok már soha többet nagyfiú lenni.

Mégis csak 20

Aha. Szóval húsz lettél. Hát, én a te korodban már dolgoztam, beutaztam a fél világot, ismertté váltam, meg ilyenek... Apád mesélt rólam, nem? Nem? Vagy mégis? Csupa rosszat? De te nem lehetsz húszévesen akkora gyökér, hogy minden szart beveszel, amit rólam mondanak neked otthon. Már, ha egyáltalán tényleg számon tartják, hogy létezik egy nagybátyád. Az vagyok, igen, apád öccse, akit mindenki utál a családban, pedig teljesen jogosan állíthatom, hogy én vagyok a legnormálisabb itt. Anyád úgy keresett meg, hogy születésnap, meg oda kell adni...Te, hogy nézel ki? Az a bajom, hogy húszévesen nem öltözünk ám úgy, mint aki melegbárba készül, édes fiam! Csak ilyen ruháid vannak? Apád is ilyeneket hordott, mindig lázadt valami ellen, a hülyéje... Miért ne hasonlítgassalak hozzá, mégiscsak az ő fia vagy... Na, gyere, elmegyünk kocsmába. Szoktál járni? Meggyóst? Az elég buzis, mondjuk valahol el kell kezdeni. Akkor ma este megkóstolod a skót whiskyt. Taxi! Nem előre ülünk, hátra, édes fiam! Úgy! Elmegyünk az én kedvenc helyemre. Legalább tórd le annak az ingnek az ujját, hogy ne legyél végképp vállalhatatlan! Köszönöm. Itt kiszállunk, a második saroknál. Kösz, további szép napot!

Fiam, a taxisok nem kapnak borraivalót, azok azért vannak, hogy a seggedet furikázzák. Értve? Te, ha én filmet tudnék apádból rendezni, tudod mi lenne a címe? *Aki pénzre cserélte a családját*. Fasza, mi? Tetszik? Mi az, hogy nem tudod, miről beszélek? Most miért fordulsz el? Egyszer úgyis megcsinálom azt a kurva filmet, ha tetszik, ha nem. Igen, filmet rendezek, én rendeztem a... ja,

gondoltam, hogy egyet se láttál tőlem. Apádnál mindig tiltólistás voltam. Na, tetszik a hely? Két pohár skót whiskey lesz! Rendben, legyen a nagyobb! Na, ez, fiam, ez kocsmá! Amit meg a kezdedben tartasz, az a férfiaknak való ital. Boldog huszadik születésnapot, fiam! Na, most, hogy meg vagy ünnepezve, térjünk a tárgyra, beszélünk kell, mint férfi a... férfival. Nem akarsz beújítani új ruhákra? Na, miért nem szólsz? Nem tudod te, mit akarok én mondani neked! Emlékszel, amikor apád otthagyt titeket? Nem az a kérdés, kit érdekel, hanem, hogy emlékszel-e?! Na, nem azért volt, mert félrelépett. Illetve félig egy nő is benne volt a dologban, de ez most mindegy. Nem hazudok, kussolj már! Akarod tudni az igazat? Na. Figyelj ide! Mondom, figyelj már ide, bazd meg! Apád pénzért hagyott ott titeket, igen! Elhúzott nyugatra, tudod, olyan filmbe illő kilépőt is csinált magának; hát elhúzott, és két évvel később jött vissza egy zsák pénzzel. Hogyhogy mikor? Tán hét voltál. Igen, hét voltál. Várjál, most jön a lényeg. Tehát áll ott anyánk konyhájában azzal a kibaszott nagy zsákkal a hátán, de amúgy vagy húsz kilóval könnyebben, leteszi a zsákot, és elpucol. Ja, hát azt nem tudjuk. Ülél vissza, nem hallgattál meg. Nagyanyád úgy döntött akkor, félretesz neked belőle. Igen, igen, neked. Most elhoztam a részed. Nincs egy milla, meg mondjuk nem is adnék annyit, de megteszi. Nesze, ebben a borítékban van. Mondom, nesze! Vegyed már! Tied, tied, rakd el! Nem kezdjük el itt, a kocsmá közepén nézegetni a pénzt, hát tanulj már egy kicsit tőlem is! Na, tetszik? Persze, hogy nem láttál, nem olyan húszéves vagy te, mint én voltam anno. Na, a lényeg, hogy ebből a pénzből szépen kiutazol az amcsikhoz, és megkeresed apádat, jó? Hát visszahozod. Ide, Magyarországra. Hogyhogy miért? Mert mégis csak az apád. Hé, nyugalom, édes fiam, kérsz még egy pohár whiskeyt? Na, ülj vissza szépen! Ül csak le, ne rángassál, nem vagy te kemény legény, egyébként is anyád mondta, hogy meg akarod keresni a fatit. Hát tessék, most mehetsz. Figyelj, lehet, hogy a bátyám egy segg, utálatos kis... mindegy, szóval mégis csak 20 lettél, mégis csak az apád, jogod van ahhoz, hogy megkeresd. Ha ez kell, tessék, de hozd is haza, mert hallani akarom a szájából az elmúlt tizenhárom évet. Hogyhogy minek? Hát mekkora film készülne már belőle!

SZEMEREKI TERÉZ: Meditáció

